

Áhítat – 2021. 03. 11.

„Bizony, bizony, mondom néktek: aki hisz énbennem, azokat a cselekedeteket, amelyeket én teszek, szintén megteszi, sőt ezeknél nagyobbakat is tesz. Mert én az Atyához megyek, és amit csak kértek majd az én nevemben, megteszem, hogy dicsőíttessék az Atya a Fiúban; ha valamit kértek tőlem az én nevemben, megteszem.”

(János 14:12-14)

Kevés szavát lehet Jézusnak oly mértékben félreérteni, mint amit itt ígér a tanítványainak: „*aki hisz énbennem, azokat a cselekedeteket, amelyeket én teszek, szintén megteszi, sőt ezeknél nagyobbakat is tesz... és amit csak kértek az én nevemben, megteszem.* Azt vehetnénk ki Jézus szavaiból, hogy a tanítványok későbbi élete és a keresztyén egyház munkája az évezredek során nagyobb jelentőségű, mint Jézus személye és megváltó műve volt ezen a földön: *a tanítvány mégiscsak nagyobb a Mesterénél.* Jézusnak ezek a szavai kiesnének az értelmezési keretükből a számunkra, ha nem látnánk ebben az ígében a legfontosabbat, amit Jézus itt kijelent önmagáról: **„Mert én az Atyához megyek...”** Kezébe veszi az Atya jobbán királyi pálcáját, és bevégzi az Ő művét egészen a végső beteljesedésig az övéi hitében és engedelmisségében. Ravasz László írásmagyarázata így teszi ezt képszerűvé (Úsz magyarázata I. 306.o.) „Ha összehasonlítjuk a 11 csüggedt tanítványt az első Pünkösöd 3000 megtérőjével, ha összehasonlítjuk a jeruzsálemi gyülekezetet a mai több százmillió keresztyénnel, ha egymás mellé teszünk egy vacsorát a Salamon tornácában és például egy vasárnapot, amikor a világ összes templomában úrvacsorát vesznek, igazat adunk az evangéliumnak: csakugyan nagyobbak estek e földön azért, mert **„Jézus az Atyához ment”**. Minden olyan imádság, amely ennek a folyamatnak a kibontakozására vonatkozik, azaz több hitet és reménységet kér, bűnbocsánatért esedezik, szolgálatra kér alkalmat és áldást Jézus nevében, azaz rá való hivatkozással, az Ő ügyében járva és forgolódva hangzik el, egész bizonyosan meghallgattatik. Mert tulajdonképpen az Atya és az Úr Jézus Krisztus akaratát teszi az imádkozó akaratává... Mindazt a kérésünket, amelynek eredménye, *hogy dicsőíttessék az Atya a Fiúban*”, Isten feltétlenül teljesíti.”

Mindezeket a „*nagyobb cselekedeteket*” Jézus tanítványai csak azért vihetik végbe, mert **„Jézus az Atyához megy”**, az Atya jobbán ülve kezébe veszi királyi pálcáját, és uralkodni kezd övéiben. Amit a tanítvány cselekszik, azt Jézustól nyeri ajándékkul. Ha ajkán megszólal az Ige, azt Jézus adja neki, ha a cselekedetében megvalósul a szeretet, Jézustól kapja az erőt hozzá, és amit Jézus nevében kér, azt Jézus adja meg neki. Az Evangélium, az Isten Országának ügye tehát nem válik a tanítványok Jézustól független önálló teljhatalmú magánvállalkozásává. A kiteljesedő missziói feladatban együtt munkálkodik a megdicsőült Úr hatalma és övéi hite és engedelmissége.

Legyen az ének imánk és vallástételünk:

*Az egyháznak a Jézus a fundámentoma,
A szent Igére épült fel lelki temploma.
Leszállt a mennyből hívni és eljegyezni őt,
Megváltva drága vérén a váltságban hívőt.*

*Kihívott minden népből egy lelki népet itt,
Kit egy Úr, egy keresztség és egy hit egyesít.
Csak egy nevet magasztal, csak egy cél vonja őt,
És egy terített asztal ad néki új erőt.*

*A világ fejedelme feltámad ellene,
Vagy hamis tudománytól gyaláztatik neve,
S míg egykor felderül majd az Úrnak hajnala,
Csak virrasztói kérdik: „Meddig az éjszaka?”*

*Sok bajban, küzdelemben meghajszolt, megvetett,
De szent megújulásért és békéért eped,
Míg látomása egykor dicsőn beteljesül,
S a győzedelmes egyház Urával egyesül.*

*A három-egy Istennel már itt e földön egy,
S az üdvözült sereggel egy nép és egy sereg.
Ó, mily áldott reménység: ha itt időnk lejár,
Te boldog szenteiddel fenn Nálad béke vár!*